

Chaja probeert uit alle macht de grauwe, grijze sluier die haar, ondanks de fijne momenten van de ochtend, heeft bedekt van zich af te gooien. Het maakt dat ze aan niets anders kan denken dan aan Gea, haar lieve vriendin die ze nooit meer zal spreken, nooit meer zal kunnen aanraken. Ze was zo blij geweest met het hernieuwde contact, en toen Boudewijn aandacht voor Gea aan de dag legde, kon ze haar geluk niet op. Ze had het zich al helemaal voorgesteld, Gea en haar vader die samen de rest van hun leven met elkaar zouden delen. Helaas bleek het een paar bruggen te ver.

Plotseling staat Chaja op. Ze loopt naar de gang en pakt haar jas. ‘Reaven,’ zegt ze als ze bijna tegen hem aan botst bij het openen van de deur. ‘Ik was net onderweg naar de...’ Haar stem sterft weg als hij wordt gesmoord door zijn lippen die opeens op de hare liggen. Met grote ogen kijkt ze hem aan als hij even later uitlegt dat hij helaas weinig tijd heeft omdat hij nog een afspraak heeft met Chris. ‘Ik moest je even zien, Chaja. Ik moest je even aanraken. Wat er ook is gebeurd, hoe het ook is gelopen, we komen er wel uit.’

‘En als ik toch nog ergens over heb gelogen, als jullie door mij de gelden niet krijgen of ik voor jaren achter de tralies verdwijn?’

‘Vooral dan,’ zegt hij en hij streelt met zijn hand over haar haren. ‘Vooral dan. Ik ga nu en vanavond gaan we alles, maar dan ook alles uitpraten, want je stond op het punt me nog iets te vertellen, toch? Geen geheimen meer, oké? Vanavond maken we schoon schip.’ Chaja knikt, onderwijl denkend aan de boodschappen die ze via haar mobiel binnenkreeg. Ze kijkt hoe hij gejaagd naar zijn auto loopt en achter het stuur plaatsneemt. Hij steekt nog vlug zijn hand even op voor hij wegrijdt.

‘Tot vanavond,’ fluistert Chaja zacht. En opeens wordt ze door een blij gevoel overweldigd. Ze schudt haar hoofd over zoveel tegenstrijdige gevoelens in een paar minuten en vervolgt dan haar weg. Ze merkt onder het lopen naar de supermarkt dat ze een brede glimlach om haar mond heeft. Ze meent zelfs dat haar tred lichter is.

Vanaf vanavond wordt alles anders. Ik ga hem alles, maar dan ook alles vertellen. Ik zal geen woord achterhouden. Eigenlijk snap ik niet waarom ik dat niet meteen heb gedaan. Ik had moeten weten dat hij me niet zomaar laat vallen. Ik kan hem als geen ander vertrouwen.

Zodra ze alle benodigdheden bij elkaar heeft gepakt rekt ze af en loopt ze weer terug. Ze denkt aan de caissière die haar herkende en een praatje maakte en zelfs de vrouw bij de bakker was in tegenstelling tot andere keren zeer vriendelijk. ‘Wie goed doet, goed ontmoet’ flitst opeens door haar hoofd. Als ze naar de lucht staart ziet ze dat het elk moment kan gaan regenen, maar ook dat kan haar goede humeur niet bederven. Na een paar minuten gaat er een rilling over haar rug en nog geen tien tellen later heeft Chaja het gevoel of haar nekharen overeind staan. Ze kijkt even om en ziet dat een man zo’n tien meter achter haar loopt. Ze kan zijn gezicht niet zien want hij heeft de capuchon van zijn jas tot ver over zijn gezicht getrokken. Chaja versnelt haar pas, maar als ze na een tiental stappen weer omkijkt ziet ze dat de man ondanks dat dichterbij is gekomen. Nogmaals zet ze aan. Ondertussen worden de tassen met boodschappen in haar handen steeds zwaarder. Weer kijkt ze om als ze de voetstappen achter zich kan horen.

Shit, shit, shit, hij loopt nu vlak achter me. Ik weet nu zeker dat hij iets van mij wil. Het voelt niet goed. Om aan hem te ontsnappen kan ik nu alleen nog maar de boodschappentassen laten vallen en het op een rennen zetten. Waarom is er nu niemand in de buurt? Geen auto die langskomt, geen fiets, helemaal niemand.

Chaja probeert nog wat sneller te gaan lopen. Haar ademhaling piept in haar oren waardoor ze de voetstappen niet meer kan horen, haar armen voelen loodzwaar aan. Ondanks de kou gutst het zweet langs haar wangen en over haar rug. Ze focust op de twee straten die ze nog heeft te gaan en bedenkt dat ze het niet meer aandurft om nog een keer om te kijken. Half rennend, half struikelend blijft ze plotseling staan, ze laat haar tassen vallen en ze draait zich met een ruk om.